

Izhaja vsak četrtek. — Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via C. Favetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik FRANCE BEVK
 Cena oglasom: 1 milim. višočine v širini enega stolpa L. — 80, za trgovske reklame, bančna obvestila, poslana, vabila, naznanila itd. vsaka vrsta L. 1.—
 Celoletna naročnina L. 15.— Za inozemstvo L. 22.50.

Leto IV.

GORICA, četrtek dne 30. aprila 1925.

št. 18.

Bodoča slika ministerskega sveta.

Je ministerski predsednik,
 on je tudi za notranje,
 je minister že za vojno,
 kmalu bo še za zunanje.

Če prevzame slednjič pošto,
 »ajzenpon« in brzojav,
 in finance in prosveto,
 takrat bo pri nas vse prav,

Je največja pač nadloga,
 če vsi niso ene misli,
 vsak le svojo misel hvali,
 ali drugih nima v čisli.

Zdaj se pač ni treba bati,
 da bi se ministri sprli,
 ene misli, ene duše
 so ministri naši, vrli.

Gorica, dne 30. aprila.

vlada prisiljena, da ugotovi sledeče: Ni res, da je v cerkvi sv. Nedelje prišlo ob življenje le nekaj ljudi, res pa je, da je šteli enega generala za najmanj 1000 ljudi in je prišlo ob življenje potemtakem 15.000 ljudi; ta številka pa je celo premajhna. In že dejstvo samo, da bi bil kmalu tudi Kralj med žrtvami, je vredno več kot 15.000 ljudi. Podpisana vlada radi tega ni pomorila samo 3000 ljudi, ampak petino padlih žrtev, t. j. 6000 ljudi. Ostale štiri petine misli počasi

spraviti s sveta in upa, da se ji to posreči. Toliko z ozirom na resnico.

Sofija, dne 28. 4. 1925.

Čukov
predsednik vlade.

Čuk na palci prev rad priobčuje ta povtavek in se bo v bodoče pazil, da ne bo prinašal lažljivih vesti o bolgarski vladi. Tako na primer tudi ni res, da so aretirancem delili batine, res pa je, da so dali vsakemu po eno zlato uro. Šel bo in se dal aretirati, da dobi zlato uro tudi Čuk na palci.

sale in jih povabile na večerjo. Tisti dan je bilo v Zvezdovičevi hiši polno dela. Vse so počistili, vse preložili in osnažili, da bo gostom bolj všeč hrša in pa lepe gospodične. Poklicali so tudi kuharico, ki je pripravila vse potrebno za odzoh. Ko je bilo vse pripravljeno, so se še sami kolikor mogoče opravili.

Ko je pridrdral pred hišo avtomobil, so vsi hiteli gostom nasproti. Peljali so jih k porinjeni mizi, kjer se je začela prava ženitovanjska pojedina. Med večerjo se je starejši gospod nagnil k mlajšemu, ter ga vprašal: »Katera izmed treh ti je najbolj všeč?«

»Jaz sem se odločil za srednjo, mu je ta odgovoril.

»Pa ti, katero si si zbral?«

»Jaz bom prosil za starejšo.«

Ko so bili že precej domači ti tuji gostje, tedaj je rekel g. Zvezdovič:

»No, gospodje! Kateri dve si boste zbrali?«

Nekaj časa sta se gospoda obotavljala, punčke pa so zarudevale, ker si je vsaka mislila: »Mene bo prav gotovo!« Končno pa sta se mlada gospoda ojunčila, ter povedala, katere sta si izvolila.

»Torej ti Zora, ki si najmlajša, si ostala na cedilu«, je rekel g. Zvezdovič. »Ampak, dokler ne bodo vse tri imele ženina, tudi dote ne bom nobeni izplačal. Predlagam vama, gospoda moja, da dobita ženina moji najmlajši hčerki, ker drugače ne boste dobili od mene niti vinarja.«

»Mi bomo skušali dobiti koga, toda poprej nam morate povedati, koliko dote bodo imele vaše hčerke«, je rekel starejši gospod.

»Kakor sem že rekel: 30.000 bodo imele in nič več in nič manj. Pa mirna Bosna.«

Gospoda sta se poslovila, zatrjujoč, da bo v teku 8 dni tudi mlajša hči Zvezdovičeva že imela ženina.

Med potjo sta se začela pogovarjati o današnjem obisku ter ugibala, katerega bi dobila, da bi vzel najmlajšo hčerko Zvezdovičevo.

»Najprej poskusimo pri našem prijatelju Korenu«, je rekel prvi.

»Samo če bo zadovoljen, ker deklice niso baš lepe. Tisti orlovski nos, spačena usta, kratke lase, vse to napravi punco jako antipatično.«

»Lepe res, da niso; zato pa so tembolj bogate. Kakor je rekel, bo imela vsaka 30.000 gotovine.«

»Torej, pojdiva k našemu prijatelju, ter ga pripraviva do tega, da se oženi.«

Vljuden ženin.

GOSPODIČNA. S teboj ne grem nikoli več v kavarno Sam bereš časopise, meni pa ne naročiš ničesar.

GOSPOD. O, prosim. Saj sem naročil tudi zate časopis.

Dota in ženitev.

Gospod Zvezdovič je postal vedno bolj star in moči so mu začele pešati. Zato je začel misliti in študirati z vsemi svojimi možgani, kako bi oženil svoje tri že priletne hčerke.

Začel se je posvetovati s svojo ženo, kako bi bilo bolje.

»Če bi imele kaj več dote, bi že šlo, tako pa ni nič, ko ne moreš dati več kakor 10 tisoč, kar pa je več kakor premalo za naše gospice.«

Mož je nekaj časa molčal in pomišljal. Čez nekaj časa pa se je veselo posmejal ter rekel:

»Že vem, kaj bom napravil! Samo dej, da ti in tvoje gospice ne boste vtikali svojega nosa vmes. V časopise bom dal ženitbeno ponudbo.«

Čez par dni so prinesli trije časopisi sledečo ponudbo:

»Tri krasotice, inteligentne in vsestransko izobražene, s 30 tisoči dote, iščejo njim enaka srca, ki bi bila zadovoljna živeti z njimi. Ponudbe naj se pošiljajo na naslov: »Mara, Hela, Zora, poštno ležeče Gorica št. 333.«

Ko so hčerke g. Zvezdoviča in njegova žena to čitale, so ga koj vprašale:

»Ata! Pa vendar ne bomo imele me vsaka 30 tisoč lir dote?«

»Vsaka 30 tisoč seveda ne boste imele, ampak vse skupaj boste pa imele 30 tisoč.«

Tedaj jim je šele prišlo na pamet, kaj oče misli: Toda ženitbena ponudba ni bila brez uspeha. Oglasila sta se dva (reci in piši: dva) gospoda. Poslala sta pismo s slikami ter prosila za obisk pri njih, da se pogovorijo vse potrebno radi ženitve. Vrle gospodične so jim koj odpi-

»Kar se je stari babi hotelo, to se je stari babi sanjalo«, pravi srbski pregovor. S Čukom pa ni tako. Kar se je Čuku sanjalo, to se je tudi zgodilo. Čuku se je namreč sanjalo, da bodo Nemci izvolili Hindenburga za nemškega predsednika. Zato ga je že v svoji zadnji številki namatal in ga čitateljem anticipiral kot novega predsednika nemške republike. In glej ga vraga! Kdo bi si mislil, da je še vedno nad en milijon več tistih Nemcev, ki mislijo, da so milijoni mrličev svetovne vojne več vredni kot svetovni mir. 14 milijonov Nemcev je še vedno prepričanih, da je Hindenburg nekakšen polbog in ne samo strateški stroj, ki je dejal, da je njemu opravljati vojno, kakor kako drugo rokodelstvo. No, svoje rokodelstvo je res dobro opravil. Tako dobro, da je bil končno vendarle poražen in da nemški nered trpi v odvisnosti pred Francozi in Angleži.

Te odvisnosti pa Nemcem še ni dosti. Ti mislijo, da bo speljal Hindenburg Francoze, Angleže in Amerikance v kaska politična Mazurska jezera in jih potem porazil. Morda pa niti Hindenburg ne ve, da politika ni njegove vrste strategije in da se s sabljo da vladati le tam, kjer je dovolj kanonov in bomb. Še Čuk nič ne naredi s svojim kljunom proti sovi. Francozi bodo rekli, da zasedejo še kos Porenja, Angleži bodo rekli: Saj nam je Hindenburg zelo simpatičen, ali plača naj! Amerikanci bodo pa vzdihnili: »Hindenburg gor, Hindenburg dol, svojega denarja mu ne damo.«

78-letni mož bo preizkusil, kako grenko se je boriti brez kanonov in brez Mazurskih jezer in če mu bo še Viljem nomagal viadati, jo bosta kaj kmalu zavozila. Čuk na palci se veseli, da ta svetovni mesar ne bo umrl z junaškim nimbom kakega narednega junaka, ampak bo rekel vsak Nemec: »V armadi je že še bil, v politikij jo je pa pos.«

Nadalje mora Čuk na palci prinesiti to-le popravo, ki jo je noslala bolgarska vlada našemu listu:

»Z ozirom na poročanje Čuka na palci je podpisana

Kmalu nato se je avtomobil vstavil pred hišo, v kateri je stanoval g. Koren. Po iskrenem pozdravu, je g. Koren peljal naša dva znanca v svojo sobo, kjer sta takoj začela napeljevati pogovor na ženitev.

Najprvo je začel g. Mrak, starejši gospod: »Kedaj se mišliš pa ti Koren oženiti?«

Koren: »Saj ne morem dobiti nobene, ki bi me hotela vzeti v zakon in nositi z menoj zakonski križ.«

Križaj: »Jaz ti povem za eno, če ti bo vgajala. Lepa ni prav posebno, zato je pa tembolj bogata: 30.000 bo imela za doto.«

Koren: »Kje je? Katera je? Le hitro mi povejta.«

Tedaj sta mu šele Mrak in Križaj povedala; zakaj sta prišla k njemu in kaj se jima je zgodilo.

Koren je bil zadovoljen; za drugi dan so napovedali obisk pri Zvezdovičevih.

Pred prihodom gostov je rekel Zvezdovič svoji najmlajši Zori:

»Tudi če ti on ne bo vgal, vzemi ga vseeno, ker drugič še takega ne boš imela.«

Kmalu nato so prišli snubci, katere je družina sprejela še z večjo prijaznostjo, kakor zadnjič; tudi večerja je bila okusnejša in vse je bilo lepše urejeno, tako, da so bili gostje zadovoljni.

Ker je bila Zora z ženinom precej zadovoljna in on tudi z njo, (zaradi denarja, ki ga dobi seveda), zato se je sklenila zaroka vseh treh parov.

Čez dva meseca pa je bila poroka vseh na en dan. Ljudje so pravili, da take poroke še niso videli...

Nekaj časa po poroki je bilo vse prav; ker pa se Zvezdovič ni niti zmenil za doto svojih hčerk, zato so ga vsi

trije zetje povabili radi tega pred notaria.

Določenega dne je g. Zvezdovič pobral ves denar, kar ga je imel in ga je moral še izposoditi nekaj malega, da je zbral 30.000 lir.

Ko so se vsi zbrali pred notarjem, je rekel zet Mrak: »Torej g. Zvezdovič, koliko boste dali vašim hčeram?«

Zvezdovič: »Vsaki 10.000!«

Vsi trije zetje: »Pa saj ste vendar pravili, da jim daste 30.000 lir dofe.«

Zvezdovič: »Saj jim tudi dam 30.000 lir. Ker so tri, dobi torej vsaka 10.000 lir.«

Pošel je na mizo 30 bankovcev po 1000 in je odšel.

Nekaj časa so se zetje spogledovali, ker so pa videli, da ne pomaga nič, so pobrali vsak 10.000 in šli. Če bi ne bili še poročeni, bi raje pustili vse skupaj pri miru in šli Tako pa...

Jože Smuk.

MARIBORSKI NEMSKI HIŠNI POSESTNIKI IN SLOVENSKI NAJEMNIKI.

V hiši posestnika P., ki nosi ime slavnega slovenskega pesnika, ki je pa trd Nemeč, kteri gleda z žarečimi očmi svoje slovenske najemnike, je pred nekolikimi dnevi neka slovenska stranka pogostila svoje dobro došlece z litrom vina. Ko je hišni gospodar to zapažil, je šel tja in je, ne da bi bil potrkal, odprl vrata in rekel okoli mize sedečim: »Ako hočete piti, pojte v gostilno.« Čuk se ne vé spominjati, da bi se kje drugod kaj enakega dogodilo.

OČE KAZNUJE SVOJEGA SINA.

V Mariboru je neki oče dal svojemu sinu tri mesece domačega zapora, ker je sinček tri dni izostal in vprizarjal Adama v nekem škednju blizu Maribora, kteremu je pa tudi njegova Evica delala družbo, Čuk ju je pa videl.

ZENSKES S PALICAMI.

V Mariboru je postala nova moda, da se dame sprehaajo s palico po ulicah in se ponašajo tako, da kolikor toliko imponira moškim. Če bo šlo tako dalje, bo treba v Mariboru napraviti posebno tovarno za izprehajalne palice, ker jih je neki trgovec prodal v enem dnevu pet.

PRTIČI SO SKORAJ POPOLNOMA ODPRAVLJENI.

V Mariboru ne dobiš v nekaterih gostilnah prtiča, tudi če oblubiš ali daš bogvekaj. Gostilničarji so se namreč prepričali, da nekateri gostje, če jedo, potegnejo svoje srajce vun in si brišejo usta in zato hočejo pa gostilničarji, da bi se vsi gostje navadili na to.

ČUK JE ZNIZAL CENE.

Gostilničarji v Mariboru nikakor niso hoteli znižati cen mesnim jedilom, čeravno so bile cene že zdavnej padle. Čuk pa tega ni hotel trpeti in se je odločil, da jim bo on sam povedal in da jih bo prav pošteno oštel. In res, v soboto 25. aprila se je pripeljal z brzovlakom v Maribor, da napravi red. Ko so pa gostilničarji izvedeli, da je Čuk v Mariboru, so še tisti dan znižali cene. Da je sedaj vse ceneje, se imajo ljudje zahvaliti le Čuka.

KRAVE REDIM JAZ NE PA VI

je rekla nekemu gospodu neka kmetica, katera je prinesla prodajat mleko v Maribor in je zahtevala za liter mleka 6 dinarjev, čeravno so bile tržne cene predpisane 3 do 4 dinarje je liter. Ker je pa dotični gospod spoznal, da res ne hrani on njenih krav, se je sramožljivo zmuznil in kmetica je prodajala še dalje liter mleka po 6 dinarjev.

Sleparija.

KMETICA. Ne boste me imeli za norca, ne! Mislite, da ne vem, da je v „kasonu“ skrit bubec, ki se spakuje.

Fr. St-l. Divji in nedeljski lovci.

Komedija v štirih dejanjih s petjem. LASKAR: Šie n' kol' nejs'm takuo lüštno prsehavu ko buom zdej! Mejs düš', de nej.

(Ko upravitelj prižiga sveči pred Razpelom, pada zavesa).

Vse pravice do uprizoritve itd. si pridruže pisatelj sam.

Opomba, Laskar, ta nepoboljšljivi divji lovec, je nekaj nad 60 let star, navzlic svojim letom gibčen in žilav mož. Govori počasi in zategnjeno, ko da mu glasovi prihajajo iz goltanca. Polglasnik »r« izgovarja kot »h«. Kdor ga hoče na odru dobro zadeti, naj ga povabi v Ajdovščino na kozarec vina, pa ne bo žal ne Laskarju ne gostitelju. — Kakšno mnenje imam o divjih lovcih, povem o priliki v ljubljanskem »Lovcu«.

J. Jurkovič — Karlo: Drugovanje.

Vesela igra v treh dejanjih.

- OSEBE:
- PAVEL ČULIČ, bivši trgovec, sedaj posestnik v vasi.
 - MANDA, njegova žena.
 - JELICA, njuna hči.
 - PETRICIA BELAJAC, brivec.
 - POLONA, njegova žena.
 - TOMICA, Petrecev tovariš.
 - TIMO VAMPIROVIČ, skopuh.
 - BLAŽ, mestni čuvaj.
 - MISO in STANIŠA, sluga pri Čuličevih.

I. DEJANJE. Jutro, Brivnica. Sredi brivnice stol. V enem kotu je polica, na njej brivniška oprema, v drugem kotu stoji star naslonjač. Ob zidu je stol, na njem tamburica. Na vsaki strani sobe je kletka.

I. PRIZOR.

PETRICIA (sam, sedi v naslonjaču, v raztrgani nočni halji. Vstane.) Kdor mi bi po taki noči želel »dobro jutro«, bi ga poslal k vragu. Kakšna noč je bila! Kakor da so se vsi duhovi zarotili zoper mene. Prokleti kartaši! Mislil sem da bom dobil — pa sem zgubil vse! — Žena... Morda je že vstala. (Pokuka skozi sobne vrata.) Še spi, hvala Bogu... Saj vem, njen prvi pozdrav bo: »Kod si se potepal, vagabund?« A drugi: »Daj mi denarja!« Zato pa je res treba. (Blaž vstopi.)

II. PRIZOR

PETRICIA, BLAŽ. BLAŽ: Dobro jutro! PETRICIA (zase): To baš ne. (Glasno.) Kaj želite, prijatelj? BLAŽ: Prosim, jaz nisem nikak prijatelj. (Išče nekaj po žepih in se ogleduje po sobi.) Menim, da sem prav prišel.

Suhe češplje so pokopali.

Na visokih gorskih planinah stanujoči kmetje imajo navado, da ima vsak kmet pripravljeno po dve krsti za slučaj smrti v hiši v zimskem času, ko zapade na metre snega. Takrat morajo imeti po več dni mrliča doma. V neki taki vasi se je pripetil ta le slučaj. Nekemu posestniku je umrla gospodinja. Ker je tisti krat zapadlo mnogo snega, so jo morali imeti doma, dokler ni sneg nekoliko skopnil, da so jo mogli zagrebsti. Za tisti čas, dokler ni sneg skopnel, so spravili krsto z mrličem v prostor, kjer so bile prej prazne krste. Čez nekaj dni je sneg skopnel in odnesli so mrliča s težavo na pokopališče. Po končanem pogrebu je gospodar poklical vse nosače, ki so imeli opraviti pri pogrebu, da bi jih malo pogostil, ker so bili utrujeni od dolge poti. Ko so se poslovili pogrebci, je poklical gospodar dva mala fantiča, ki sta imela tudi opravilo pri pogrebu, da bi jima dal malo suhih češpelj. Kjo je šel gospodar po češplje, ki so jih imeli shranjene v prazni krsti in jo je odprl, se je silno prestrašil. Videl je v krsti mrliča namesto suhih češpelj. Nevede so nesli suhe češplje pokopat, mrliča pa so pustili doma.

V Zadregi.

Neki mladenič je vprašal svojega mimoidočega prijatelja: — Joško: »Ti imaš pa nov klobuk, kje si ga kupil?« — »V štacuni, mu je ta hladnokrvno odgovoril.« — Prvi pa nato: »To je res lep, nisi imel še takega.« — Koliko pa stane? — Drugi: »Tega ti r... r... r... es ne morem povedati, ker ni bilo nikogar v štacuni, ko sem ga kupil.«

PO OBEDU.

Gost: »Točaj, želim plačati!«

Točaj: »Imeli ste juho, govedino z zeljem, pečenko s krompirjem — prosim, kaj še imate?«

Gost: »Glad.«

QUO VADIS?

Dva prijatelja se srečata na ulici, pa se med njima razprede naslednji »zanimivi« razgovor:

Prvi: »Kam greš?«

Drugi: »V kino.«

Prvi: »Kaj se predstavlja?«

Drugi: »Quo vadis?«

Prvi: »Kaj pomeni OUO VADIS?«

Drugi: »Kam greš?«

Prvi: »Grem v — kino.«

OČETOVSKO PREMISLJEVANJE.

(Samogovor.) Imam še tri goldinarje. Zdaj pa ne vem, bi kupil svojemu sinku hlače ali hčerki jankico; pa nastal bi med njima prepir. Tedaj najbolje, da jih zapijem.

Iz šole.

Učitelj je razlagal zgodbe svetega pisma. Nazadnje je vprašal: »Kako se imenuje oče sinov Cebedejavih?«

Učenec: »Ne vem?«

Učitelj: »Kako se imenujejo sosedovi otroci?«

Učenec: »Petrač?«

Učitelj: »In njihov oče?«

Učenec: »Petrač?«

Učitelj: »Kako se tedaj imenuje oče Cebedejavih sinov?«

Učenec: »Petrač.«

Slika iz Skorklje.

»In tudi ti Brut!« Tako je vskliknil Julij Cezar, ko je med svojimi morilci zagledal tudi Junija Bruta, svojega ljubljence.

Majhno brdo je Skorklja. Z ozkimi stezami je obdano, po katerih ponoči ni varno. In tam gori visoko je generalni štab našega Bruta. Lep razgled ima na Rojana, oziroma na nasprotno »Skalo-šanto«. Skoro tak razgled ima, kot opozicija iz Aventina na Montecitorio.

Naš Brut pa, hvala Bogu! ni še morilec, to pa iz enostavnega vzroka: meča, ne zna rabiti in tudi ni več moderno, s pestjo se pa lahko izkupi; s jezikom pa nič ne opravi. Ti dobro veš, dragi Čuk, da z okuženim jezikom se dandanes malo ali sploh nič ne napravi. K večjemu se lahko dobi na lica lahko rudečico... In tu se začne smola našega Bruta:

On je namreč prvoborilec — sedaj, ko mangel počiva — na društvenem polju. In kakor znaš, dandanes hoče biti več jajce kakor puta, zato je dobil iz Rojana — in tudi kje drugje — naravnost fenomenalno brco, seveda ne samo iz navedenega vzroka, ampak tudi iz drugih vzrokov. Jezik je namreč vrtel bolj gibčno, kakor vsaka specializirana vaška ženica in ti veš, da ako se jezik preveč vrti, ne da bi rabil zavoro, se marsikako besedo nepravilno izgovori... In naš Brut je mnogo, mnogo besed — in tudi stavkov — napčno povedal, tudi sedaj — kljub vsemu...»

Govori o jugoslovenskih dinarjih, sanja o poneverjenih tisočakah, ter pozablja »vijolinčelo« in črkostavstvo celega sveta. Hoče posnemati Junija Bruta in ne vidi, da postaja komičen. Na vsak način pa priznavam da je tudi talent. Držati na svojih ramah U. U., v katerem je včlanjen zrak in ki ima filijalko na luni, to vendar ni šala. Genij, ljudje božji, genij!

PETRICA: Tega ne bi dejal, jaz sem mislil pravkar oditi.

BLAŽ: Vi me ne razumete. Kadar mi vprašamo, če smo prav prišli, ne vprašamo, če je komu ljubo, da smo prišli; nas zanima samo, če se stranke v hiši zlagajo s tem, kar nosimo v žepu.

PETRICA: V žepu nosite?

BLAŽ: Da, v žepu. (Išče po žepih.) Za vruga, kam sem vtaknil pismo? (Se ogleduje po sobi.) No, vse, kar tu vidim... To je brivnica. Seveda. No, potem ne morem sumiti, da se pišete...

PETRICA: Petrica Belojac.

BLAŽ: Da, tako je. Prav tako. Ne more biti drugače.

PETRICA: Glej, glej; kaj so pri vas vsi tako modri? Če vas pogleda človek, bi rekel, da ste mestni čuvaj in tudi ne bi sumil, da se pišete Zvekan Trumbalovič.

BLAŽ: Motite se. Niste pogodili. Jaz se imenujem Blaž. Ali to ne spada k

stvari. Gre za to: Neki pridaniči so nočjo po noči kolovratili po mestu in motili mir z razgrajanjem, breknanjem na tamburice in s netjem. In še celo pred hišo našega spoštovanega gospoda mestnega župana Pivkoviča. Ta človek, ki tako velikodušno pazi na vse, bi že lahko zahteval mir. Tembolj, ker se ona, po pravici rečeno, mačja godba ni ticala njega, pač pa njegove hčerke.

PETRICA: Zato bi moral on spati. Ali, kaj se vse to mene tiče?

BLAŽ: Oho! (Išče po žepih.) »Samo da bi mogel najti... Seveda so vso to nadebudno mladino opazovali z okna in zapisali. (Zapazi, da Petrica še ni oblečen.) Oho! Čakaj! Zakaj pa še niste oblečeni!«

PETRICA: To vas ravno toliko briga, kot briga mene vas rdeči nos.

BLAŽ: Glej ga, glej! Še norca se bo delal iz uradne osebe. Ravno vi imate povoda najmanj da se norčujete iz mo-

jega nosa, ki spada, čeravno je rdeč, med tiste nosove, ki so zavohali, da ste bili tudi vi med razgrajajočo ponočnjaško družbo. Zato vam kot uradna oseba, pod kaznijo tega in tega paragrafa, ustmeno in na pamet nalagam, da pridete jutri ob devetih uri na mestno županstvo, kjer vas bodo naučili spati in pustili ponoči poštene ljudi pri miru. O, ne boste sami! V isti kletki imamo že od včeraj dva tička, sumljive osebe, klateže brez legitimacije. — Zdaj pa moram iti, da poiščem še nekega Tomico, vašega znanca, znanega razgrajča. — O, mi imamo ostre oči in fine nosove, čeprav so rdeči! — Zdaj pa z Bogom, gospod Petrica! Jutri boste naš gost. — Ob devetih! — Dobro si zapomnite! (Gre).

(Dalje.)

Srečna Skorklja, ki si rodila takega moža! Bismark, ako bi bil še živ, se lahko skriva pred njim, pred takim politikom. — V nedeljo se prepira, v ponedeljek prosi odpuščanja, v torek joče itd. — Jaz, jaz — se divim in z menoj vsi navadni zemljani, vsi tisti, ki nas taki možje zaničujejo.

Pesem iz neke vasi.

Ce ozrem se mal' po vasi
tu v gorah, lepi krasni,
tamkaj čudo se godi,
če očka le al' mat' pusti.

Tri dekleta se štimajo,
ki vojake rade imajo;
če je »lainar« ali ne,
da le »Lah« je, to je vse.

Drugo jim ne gre po glavi,
da se le lepo napravi,
tudi če gostilna polna je,
kaj ji mar — to nič ne de.

Ona v kamrici sedi
in pa z »Žizkom« govori,
»Žane« že čez prag leti,
»Žakob« pa že v kamri spi.

V pisarni vse narobe
gre, da je od hudobe,
sam' da pride k nji kateri,
se ji stoži po »španci«.

Tudi ji »maestro« vgaja,
če ravno ni iz naš'ga kraja,
a to vendar nič ne de,
če tudi zanj ima srce.

Ce tudi naše je krvi,
vendar deco malo uči,
ker preveč, zaljubljen je
in mu v šoli dremlje se.

Tam kjer jesih se prodaja,
tudi drugo, vse od kraja,
zares tam lepo je dekle,
a ji lastovke diše.

Ce »bon giorno« kateri reče,
pa je srečna, da trepeče,
potem stisne še roko
in pogleda ga gorko.

Brž se laska mu, docela
samo, da bi ž njim živila,
ker vse to ji dobro de,
če kaj reče na srce.

Kak' živila bo, ne ve,
če bo v loncu kaj al' ne?
Al' bo brusila z ного
in pometala z metlo?

Tege vedeti ne mara,
ker ji dobro to ne de,
saj le zdaj »o mio caro«,
kaj potem bo, pa ne ve.

Dekleta vse so mislile,
da to »Čuk na palci ne zve«,
pa v brežični brzovjav
vjame vsak le tak, pozdrav.

Ker pri nas zdaj Čuk prebiva
radovednost vso nam vživa,
bode pikal in lasal,
dokler bo pri nas ostal.

TRŽAN IN VRHPOLJEC. PRIJAZNO SVIDENJE.

»Nu, kej pej dejlaš, Janez?«
»J'st? J'st dejlam velike raj-
že. Raun zdej sam' biu na Ta-
ljanskem, v Majlandu, v Turi-
nu, v Benjetkah in v Rimu.«
»Kej? Tudi v Rimu si biu?
Nu, pej kej s'tudi papeže vi-
du?«

»Kej pej, de s'm ga vidu. In,
kej se pravi: vidu, vidu??!
Ma, kej sploh ti vejo? Za fru-
štek sam bil vsak dan pr pa-
pežu! Kuosu s'm pr papežu!
Tud večirjev sem s papežom!
Zmerom — s papežom!«

»Nu, ma pej kej j'kej fejš-
člouk ta papež?«

»Nu, uan de je duober
člouk! Oh!... Ampak uana —
pif!«

DOBRA GLAVA.

Kmetica: »Ali bi, prečastiti
gospod župnik pomagali, da
bi se moj France učil naprej,
morebiti se bi za gospoda iz-
učil?«

Župnik: »Ali ima fant do-
bro glavo?«

Kmetica: »Dobro glavo ima,
čez tri stopnice je padel, pa
si je ni razbil.«

NA KOLODVORU.

Krošnjar: »Ura stane 80 L.,
vi pa ste mi jih dali samo
40.«

Kmet: »To bo za mojega
sina, veste.«

Povsod pa je napisano:
otroci in vojaki plačajo polo-
vico.

Vse zaman.

GOSPA. Danes zjutraj sem videla, da vas je mlekar poljubil. Tega jaz ne trpim. Od danes nadalje bom vedno jaz sprejemala mleko.

SLUŽKINJA. Vse zaman; gospod Mlekar mi je prisegel, da ne bo nikoli nobene druge poljubil.

VOJAŠKA.

Neki vojak je prišel k vojaškemu zdravniku. Ta mu ni prav zaupal in je bil prepričan, da se vojak le dela bolnega.

»Sramujte se!« mu je rekel.
»Povejte mi po pravici, če bi bili civil, ali bi tudi prišli k men!«

»Ne!« je smeje se odgovoril vojak: »Bi poslal po vas!«

OJ, TI OTROCI!

Šestletni Mirko je moral k zdravniku, da ga preišče. Zdravnik mu veli, naj mu pokaže jezik.

Mati: »Mirko, bodi pridkan, pokaži gospodu doktorju jezik, le dobro ga izplazi!«

Mirko (po tiho): »Mamica, ali mu moram obenem pokazati tudi — dolgi nos?«

OTROKA BOLI.

Učitelj se pritožuje materi čez njeno hčerko. »Vem«, pravi mati, »da je dekle leno in jezičljivo, pa kaj si hočem? Za besedo ne mara — če jo kaznujem, pa boli ubogega otroka.«

POKLON.

Gospod kopici dam: »Torej vi bi rade slišale, kakšno mnenje imam o ženitvi. Dobro! Predstavljajte si, da imate v košari eno jeguljo in devetnajst kač. Tedaj seže mož, ki se hoče poročiti v košaro in upa, da bo zagrabil jeguljo...«

Pravijo.

Pravijo, da solisti opere »V vodnjaku«, uprizorjene v »Trgovskem Domu« za velikonočne praznike so jo tako »pihnili«, da je bil vreden vsakdo izmed njih »an bošč«.

Pravijo, da »Janek« iz »Vodnjaka« z njegovo originalno frizuro in počnim cilindrom na glavi je bil v operi v »Trgovskem Domu« v pravem močniku v sredini venca nagajivih deklet, ki so mu raztrgan frak vlekle, osle kazale in trgale ščetine z brade. Janek pa je to »sramoto« s svojim krasnim basom vse nagajivke tako »ošuštral«, da je spravil v delirij celo dvorano. Nepozabni, krasni spomini.

Pravijo, da je prima dona v operi »V vodnjaku« očarala občinstvo z njenim res krasnim glasom, lepo frizuro in zapeljivimi nožicami, tako, da smo videli v njej pravo 16-letno mlado »putko«, katera zbok najvnege obnašanja, zaljubljenih pogledov in očarajočih lasi jo je lomastila preko celega zbora in mogočnega orkestra tako, da je po nas, ko je bila na višku figuralnih spevov, kar mrgolelo mravljincev po celem životu. Bila je res na višku!

Pravijo, da »Vdova Rošinka«, ki se je hotela minulo soboto in nedeljo v dvorani »Trgovskega Doma« v drugo »osmraditi«, je šumela obiskovalcem celo noč po ušesih. Mlada vdova zna bolj ljubimkati kot pa nedolžno vaško »punčce«. Zbrano občinstvo je vdovo Rošinko burno pozdravljalo, kajti občinstvo je z njo čutilo. Vse navzoče vdovice so sline cedile...

Pravijo, da smo dobili poleg sedanjega rimskega papeža še enega v Trstu. Kdor ne verjame, naj čita »Mali List«, ki piše, da imamo v Trstu narodnega papeža v osebi dr. Wilfana. To je nova vera. Če bi Čuk trdil, da imamo dva papeža, bi učil krivo vero. Če pa uči to »Mali List«, je vsekakor ta nauk zveličaven.

Pravijo, da so si tržaški »Edinjaši« in goriški novostrujarji »Stražarji« v lasih. Če se srečajo na cesti, se drug drugega še povohajo ne. Bo treba spet fašistovskega biča, da spravi gospode skupaj.

Pravijo goriški novostrujarji, da je vera v nevarnosti, če se Slovenci v Julijski Krajini zbirajo v društveni učlanjenih pri Zvezi prosvetnih društev. Čuk na palci pa pravi, da je obstoj slovenskega naroda v nevarnosti (ne pa vera), če bi se Slovenci v Julijski Krajini ne zbirali najsibo v Prosvetni zvezi ali pa v Zvezi prosvetnih društev. Obe zvezi naj delujeta za kulturno povzdigo slovenskega ljudstva na celem italijanskem Slovenskem. Ker šol nimamo, naj poučuje časopis, knjiga, predavanje, društvo.

Pravijo, da se cerovške »fralle« zelo jezijo na Čuka, da je on kriv, da so lonce tako poceni prodale: fantje so korajžni in veseli, ker so lonce po ceni kupili.

Pravijo, da se nekatere zelo jezijo, kjer nobenega fanta nimajo; zato pa prosijo Čuka, da naj jim dobi kate-rega fanta, naj si bude star, ali mlad, samo da bo imel hlače.

Pravijo, da bi se pupe iz Dolenjega konca rade zdaj na poletje spreha-lale. Prošijo občino, da bi jim cesto popravilo, ker se bojijo, da bi »šere-tak« izgubile.

Pravijo na Banjšicah, so gospice in punce, prav moderne vse, nogavice s čipkami, rjave, lica s prahom se kaže. Ne boje se prav nič zime, ki snežinke pošlja bele, a hušje zdi se jim poletje, z žarki polti poerne. Ročice fine in nežne nosek vedno v senci drže, da bi se fantu od nje ne odvrnilo široko srce.

Pravijo. Razglas! V Batah pri postajališču kvant je razpisano mesto »Heizarja« za »Frahitar«. Sprejme se čiste polnokrvnike.

Pravijo. Bate. Požrtvovalnost! Na Velikonočni četrtek je vozil »Frahitar« v Gorico in nazaj brezplačno. Potniki se vodstvu najtopleje zahvaljujejo!

Pravijo, da se zdi Cerovskim frajlicam preveč trudapolno jo korakati na patrolo, zato se vozijo s »trambakolnem«.

Pravijo Števerjanci, da se je privo-zil Cerovski patrol regiment s trambakolnem v Števerjan.

Pravijo istotam, da je bilo res luš-tno jih gledati, ko so nataknilo bajonet in kapo, stale so »aptak«.

Pravijo. Pregovor pravi: dolgi lasje kratka pamet, v Bistrici si pa za-to že priletne ženske strižejo la-se, da bodo bolj pametne postale.

Pravijo. Ob enem Čuk konstatira, da se nekemu fantu bolj poda malo večji gobček, kot nekemu dekletu malo premallien.

Pravijo na Kanalskem Vrhu, da ustanovijo dekleta organizacijo kvant radi P., ker se boji, da bi jo krščan, Čuk ne oklofutal radi predolgega lezička.

Pravijo, da so na Kalu pri S. Petru na Krasu, mladeniči jako hudi — ker imajo dekleta rade fante z juga.

Pravijo, da se nekatere dekleta v Koprski okolici jako našikajo, kadar grejo v kinematograf, samo da se za-ujubijo v njih mestni fantje.

Pravijo, da nekatere punce iz Ma-rezijske previsoko letijo, posebno pa ne-ka S. in A. ki so domače fante za-vračale in za-fanti z juga letale, se-daj pa jim domači fantje osle kažejo, ko so jim tuji hrbet obrnili.

Pravijo, da so razsodili pravdo med Antonom in Tonetom iz Zarečice po pršutu, ne po paragrafu, kakor bi kdo hotel.

Pravijo, da je neki glevar v Zarečici pri Il. Bistrici zelo bogat, da ima sena, slame, volov in denarja.

Pravijo, da se je v gostilni U. v Kobaridu na »placu« priredil velik lov na podgane. Tega nadvse zani-mivega in koristnega športa se je u-deležil s »kalnc« v rokah tudi neki gospod iz Breginja.

Pravijo, da v Kobaridu nekaterim ljudem ne zadostuje »lumpanje« do loločiči. Kaj se godi po 12 uri v »Albergo alle Alpi«, pove Čuk dru-gič.

Pravijo v Košani. Prejeli smo zo-net dopis, kot jih je bilo zadujč že cela vrsta, a smo ga zagnali v koš. Poleg tega še brez podpisa; za take stvari uredništvo ne more odgovar-jati. Če se naredi dovtip s človekom, se naredi enkrat a ne žaljivo. Brez zamere!

Pravijo v Trstu, da je moral ves-larski klub »Sirena« vsled prevelli-kega navala pri blagajni prekiniti za-dnjo prireditev zimske sezone.

Pravijo, da je bil materijalen uspeh sobotne prireditve, tržaškega veslar-skega kluba »Sirene« v palači Dre-her tako masten, da se je sklenilo na-kupiti posameznim veslačem frak in cilindar.

Pravijo, da bo neka paroplovna družba v Trstu darovala »Sireni«-par vijakov velikega kalibra ter da misli neki odvetnik spremljati in nadzorovati bodoče veslarske tekme v svojem avtomobilu.

Pravijo, da so Valašice cvet ha-zenaških čet Julijske pokrajine. Va-laši pa prvi za zadnjimi.

Pravijo, da je prišel v Ajdovšči-no neki gospod in bi se rad tu ože-nil. In res, dolgo, celih 9 mesecev je izbiral in iskal, ker vsaka mu je bila premalo pridna, lepa in krepostna in konečno si je pa le izbral nekaj ta-kega, da se lahko reče: Gliha vkup štrliha.

Pravijo, da je najbolj vgajal dvo-govor: K. in M. v 12 štev. Čuka Št.

Viškogorskim klepetuljam: ene celo obžalujejo, da niso one šle s Čukom na izlet.

Pravijo istotam, da nameravajo zgraditi »luftban« od bližnje žel. po-staje za prevažanje olja, da bodo mazali tistim spretnim »Šnuffabakar-cam« jezike, da se jim ne užgejo od prevelikega govorjenja.

Pravijo Novosuška dekleta, da jih dopisnik z dopisom z dne 23. IV. ni prav nič razžalil, ko je rekel, da so izvrstno kegljale, ampak so še za-dovoljna, da se dobi vsaj en »srčon«, ki jim dela reklamo. Naznanjajo pa, da bojo 10. maja kegljale v Ribnici ter povabijo vse radovedneže, ki jih niso še videli, posebno pa »srčona«.

Pravijo, da imajo Starosuški Po-tokarji čuka, ki ima gnezdo pod ope-ko. Ta je pravi pomočnjak. Le ško-da, da je zelo velik ter se ne more skriti, da bi se ga ne videlo, kamor vtika svoj klun in obira posebno de-kleta. Zatorej mu svetujemo, da si dobi družice seva, da bo imel z njo dovolj posla.

Nova znanost v Brdih.

(Iz Rastučine pod gluhim Vrhovljem v zapadnih Brdih).

Pravijo, da je bolševiška vlada v Rastučini otvorila v prostorih nek-danje ljudske šole svojo univerzo. Za rektorja je imenovana naša rojaki-nja (kakor se sama naziva) filantro-pinja profesorka, Miss Štefučka Mi-šonov, katera je bila odlkovana na moskovski fakulteti s tovarišem Lu-načarskim in zelo pohvaljena na lan-skem velikonočnem kongresu.

Obenem izvršuje ta kulturonoska tudi izven vseučilišča več javnih predavanj in zares tolmači prav vzvišene nauke o veri, o papežu in filantropiji, za kar smo ji vsi iz srca hvaležni. Pred časom je imela eskur-zije tudi na Japonskem in je žela lepe vspehe, da je bila celo odlkovana z velikim redom »Polne lune« kateri ji služi še sedaj kot veliki radlum v noči in temi; za kar jo tudi mi spo-štujemo in se častljivo veselimo.

Tako je tudi pred kratkim imela gorioimenjena Miss-ravnateljica pre-davanje o svojej najnovejšej iznajdbi, (kar je pri nas še novica), ter prepri-čevala poslušalce, da ona tudi v te-mi pozna in razlikuje na daljavo treh kilometrov vsako skrito žival in na-čelno je trdila, da je to res; pokimala sta tudi bližnja tovarišča Savrova in Andrejev, da je to resnica.

Vseeno našim ljudem ne gre to v njih trdo glavo, ker še najbolj krat-koumni zatrjujejo, da načelno se v te-mi le na malo razdalje razločuje ži-vali in zverine le po glasu. Drugače ni bilo še slišati o taki iznajdbi in bi-stroumnosti. Ne vemo pa, kako skrivno moč ima pa ta Carina, ker pod krilom nosi tudi dvoje skrivno-stnih hlač; sicer, to ne vemo, čemu nosi te hlače ali iz sramežljivosti, ali vsled kake vraže, ali je pa Carina celo dvospolna, a se boji izdati se; treba, da pride »Čuk na palci« da po-gleda s svojimi žarki ter vso stvar preišče in razjasni.

Zategadelj opozarjamo slavno Miss, naj nas ne straši s svojimi iznajdba-mi, raje naj nam v kratkem času do-kaže istinitost svojih znanosti, da bo-mo uverjeni o nje znanosti; ker nam kratkoumnim ljudem prihaja na sum, da se hoče gorioimenjena Carina po-lastiti pretiranega znanja in se na-haja v velikem nasprotju z načeli in iznajdbami, češ: še pred kratkim je merila visokost zidov v domačih ronkih z glavo namesto z metrom kakor običajno.

Ne vemo, ali so bile to tudi znan-stvene ekstazije ali kaj. Pojasnite vendar resnico natanko, da se uve-rimo o vašemu veleumu. Vsled tega se vpišemo vsi željni učenci na vaše vseučilišče in napravimo veliko re-klamo na sotovarišče, potem bodete želi dober zaslužek in veliko pri-znanje. Drugače homo mi kratko-umni dolžni dati celo zadevo »Čuku na palci« v razsojevanje, ker le on je vse veden.

Slušalec vseučilišča v Rastučini.

Podganji lovec.

»Ali mi daste hčer za ženo?«

»Kaj pa ste vi?«

»Iznašel sem strup za podgane. Lansko leto sem pomoril z njim nad 5000 podgan.«

»Ali to zadostuje, da živi od tega ena družina?«

MARIBORSKE DALMA-TINSKE KLETI.

V zadnjem času so otvorili v Mariboru precej novih kleti. Nekatere se imenujejo dal-matinske, druge pa štajerske kleti. Toda nafarban baš povsod kamor prideš, kajti v dalmatinski kleti dobiš tudi štajersko vino, v štajerski kleti pa dalmatinsko. To ni drugega kakor *farbarija*.

IMA PASJI BIČ, PA NIMA PSA.

Neki gostilničar v Maribo-ru si je kupil pasji bič, katere-ga pa ne potrebuje, ker nima psa. Ker pa ta gostilničar nima psa, katerega naj bi bičal, pa bije svoje kuharice in služ-kinje.

POMOČ ZOPER PIJANČEVANJE.

Ko je pijanec nekega več-eta precej vinjen domov prišel in v svoji ženi dve videl, se je tako prestrašil, da se je pijan-čevanju odslej odvadil.

OČETOV SVET.

Nikdar ne ženi deklice za-radi bogastva, moj sin, tem-več iz ljubezni — pa tudi ni-ka ne pozabi, da je ravno ta-ko lahko deklico ljubiti, ka-tera ima milijon, kakor kate-ra niti vinarja nima.

DVE SKRBI.

Zena (prišedši v sobo): »O mož! Tine se je na stopničah spoteknil in vrček piva v roki držeč padel. Pogledi, ali se mu ni kaj pripetilo.«

Mož: »Ta je lepa! Neumen deček je gotovo tudi pivo razlik.«

RIBNIČAN V LJUBLJANI.

Na Mestnem trgu vre velika množica ljudi vkup. Ribničan to videvši, vpraša meščana: »Za pet ran božjih, kaj pa je to?« — Meščan: »Čudež, ču-dež! Ravno sedaj je krava jajca izlegla!« — Ribničan: »Iz jajca pa bo tele, kakor ste vil.«

Pravijo istotam, da se je neki mladenič zelo zmotil ker je hotel priti v kavarno »Polnoč« skozi okno, namesto skozi vrata.

Pravijo iz Banjšic, da so pri Podlescu dve dekleti, ki sta že izgubili upanje, da bi se poročili. Vse jezne gredo vsak večer okoli, da bi vjeli koga na lim in porabili več časa za kravžanje las; pa je vse zastoj, one so vedno tiste kot so bile.

Pravijo, da je v gostilni O. v Mariboru natakaraica proti Primorcem, ktere, kakor pravi, že po nosu pozna, tako osorna, da se nikdar več ne vrnejo v to gostilno. Dobro bi bilo, da bi gostilničarka O. odstranila kaj kmalu to natakaraico, drugače bo prišel Čuk in napravil red.

Pravijo, da se v Jugoslaviji Slovenci ravšajo med seboj in da imajo nekateri samo tiste radi, ki so pripadniki njihove stranke. Še celo med novinarji je nastal spor, ki pa gotovo ne bo dobro končal.

Pravijo, da Slovenci v Jugoslaviji ne smatrajo Slovence v inozemstvu kot take, ako ne pripadajo njihovi stranki. Ako bi ti ljudje bili samo en dan v inozemstvu, bi se gotovo lahko prepričali, da Slovenci v inozemstvu niso strankarski.

Pravijo, da so v Mariboru javna stranišča v velikem neredu in da je po celem mestu vedno velik prah, ker se ceste v suhem vremenu premalo škropijo.

Pravijo, da je v Mariboru pred neko dalmatinsko kletjo vedno toliko vode, da morajo gostje skakati kakor zajčki čez vodo, ako hočejo priti v klet in si privoščiti glažek dobrega vinca. Da pa gostom ne bo treba več skakati, je gostilničarka ukrenila, da nabavi čolnčice, po katerih se bodo pripeljali gostje v klet ali pa iz kleti na suho.

Pravijo v Godoviču, da je prej ruščelčna gospodična izgubila svojgo barvo samo zaradi pobežlosti.

Pravijo v Godoviču, da pravi »mrčna« da se mu njegova golobičica donade, ker je devičica.

Pravijo v Novem svetu pri Godoviču, da je neki T. tako srečen, da vse Novosvetska dekleta leté za njim. On pa pravi, da če tudi samo po eni nogi skačejo, da jih ne mara, ker on hoče dobiti nazaj nekaj njegovo »črto«. Zato pa prosi Čuka, naj mu pride posredovat pri snubitvi.

Pravijo istotam, da odkar je Čuk v gledal v Godoviču, je poskočilo njegovo število za 15 od sto. Zato hočejo napraviti posebno električno železnico da bode vozila Čuka iz Idrije; v ta namen so že naročili pri našem mehaniku 100 km »vezelja«.

Pisma.

IZ AMERIKE.

Slovenska dekleta in fantje iz Južne Amerike pošiljamo najtoplejše pozdrave, vsem starim in mladim slovenske krvi, pa tudi tebi Čukec in upamo da tudi ti kmalu priletiš med našo družbo. Ostani zdrav, dragi nam slovenski kralj.

Spacapan Marija, Ozeljlan; Marija Cel, Sempas; Marieta Faganel, Ozeljlan; Marija Spacapan, Miroslav Spacapan, Peter Spacapan, Ozeljlan; A-

lojz Furlan, Angel Kodrič, Brje; Karol Trampuž, Kostanjevica; Belinger Rudolf, Vilar Ivan, Trst; Grilanc Srečko, Digman Rudi iz Saleža; Miljavec Rudolf, Gorica; Avgust Bone, Jakob Makuc, Kromberg; Jazbec Alojz, Babula Alojz, Komen; Franc Erčico, Ana Erčigoj, Jakob Erčigoj iz Skofliega; Komel Leopold, Sirok Avgust, Ajševica pri Gorici; Leban Fr., Leban Vinecenc, Sempas; Podgornik Alojz, Vrtovin št. 98; Pavšič Henrik, Sempas; Samokec Franc, Osek; Soban Ivan, Bilje; Pahor Franc, Renče.

Colsko oreška dekleta Pepetu v odgovor.

Naš Pepi si je nevesto izbral in kmalu jo bode na dom pripeljal. Nevesta pa je iz druge vasi. Zakaj, zakaj? vprašate Vi. Pero sedaj vzajem v svojo roko, da Vam natančno razložim to. Sicer ta zgodba ni bogve kaj mična, a vendar od konca do kraja resnična. Si Pepe je v mislih svojih dejal:

Sedaj si pa bodem nevesto izbral. Prižgal si cigaro in sel je na vas, kakor je stara navada pri nas. Oziral se sem, oziral se tja, katera bi pač lepša bila. Na brhki devojki pogled mu ostane, in krasen načrt v možgane mu plane. Približa se mladi devojki tesno, pogleda v oči jo in vpraša resno. Oj mlada, oj zala, oj lepa deklica, li hočeš postati Ti moja ženica? Odločno pa dekle odkima z glavo, oj Pepe, iz moke te kruha ne bo, nič moje srce o tebi ne ve, poišči si svojo srečo drugje. In res se je k drugi devojki zatekel, pa oh tudi tu se je revež opekel. Se k tretji se ves je obupan podal, a glej up zadnji mu v vodo je pal. Zato si pa išče nevesto drugje v vasi sosednji dob je seve. Pravi da kmalu poroka že bo; me kličemo; Bog živi naj jo! In ko bode te vrste bral, se bode gotovo prav kislo držal; a kriv si je sam, saj ve, kako nas v Čuku je opravljal grdo.

NARODNA KNJIGARNA GORICA

via Carducci št. 7
priporoča trgovcem in slavnemu občinstvu svojo zalogo šolskih in pisarniških potrebščin po zelo nizki ceni.

Slovenske knjige!
Zahtevajte cenik!

Razglednice za šaljivo pošto in drugo od L. 4.—
za 100 kom. in dražje. :: Slikanice za otroke!

DVOŽENSTVO.

Nek obsojenec izpričeval se je s tem, da je zmeraj bolje imeti dve ženi, kakor eno. Dekler je samo eno imel, se je vsak dan z njim prepirala; odkar pa je imel dve, sta se med seboj prepirali in vjedali in njega pri miru pustili.

PRAZEN IZGOVOR.

Žena: »Kje pa si včeraj tako dolgo bil, da si tako pozno na noč domu prišel?«

Mož: »Pri svojem dobrem prijatelju!«

Žena: »Tako! In kje je bil tvoj dobri prijatelj?«

Mož: »V krčmi!«

REDKOST.

Mož: »Pojdeš danes z mano v gledališče?«

Žena: »Bode li kaj posebnega?«

Mož: »Da, in sicer, ker že midva dolgo pogrešava: Domači mir.«

IZ ŠOLE.

Stric: »No, dečko, si s svojim učiteljem zadovoljen?«

Tinec: »Celo ne! On nič ne ve, vse me vprašuje. Danes me je celo vprašal, kdo da je Ameriko našel!«

MODERNA NAUKA.

Kadar v jutro vstaneš in si samičen, prosj ljubega Boga za dobro ženo, kajti dobra žena je vredna vsakdanje prošnje temveč, ker so dobre žene redke. Si pa oženjen, prosj za dober čan, kajti tudi boljše žene imajo večkrat hude dneve.

SIBIKA JE OVADILA.

Dorika: »Kako pa se godi sestri? Nisem je v teku te zime še enkrat na ledu videla!«

Sibika: »O, njej se ni treba več po ledu sankati. — kajti ona je že zaročena!«

PRIJAZNO POVABILO.

Mirko je praznoval svoj rojstni dan. Povabil je na dom vse svoje sošolce. Vsi so prišli, le Franci ni prišel, ker je bil z Mirkotom skregan. Mati je vprašala Mirkota:

»Ali nisi Franceta povabila?«

»Ja, mama!«

»Kaj pa si mu rekel?«

»Povabim te na moj rojstni dan, ampak gorje ti, če prideš!«

OZIR.

Mati: »Dragomir, zadnji krat si mi tako veliko veselje napravil, ko si bil med učenci, sedaj pa si že zaostal.«

Dragomir: »Pa mati, druga mati tudi želi enkrat enako veselje imeti!«

PREBRISAN SODNIK.

Sodnik: »Gospa, Vi še vedno in venomer trdite, da niste krivi, navzlic temu, da opis zaslišanih prič popolnoma odgovarja Vaši osebi: krasne oči, nenavadno lep obrazek, dražestna postava, nožice majhne in lepo izbočene v modernih čevljkah...«

Obtoženka, vsa navdušena: »Da, jaz sem, gospod sodnik, vse hočem priznati!«

STARI PREGOVORI.

Kdor nima premoženja, nima kredita.

Kdor nima otrok, nima pomoči v starosti.

Kdor nima družine, nima opere.

Kdor nima krotke žene, nima miru.

Kdor pa vsega tega nima, živi brez skrbi.

Kruh je vselej drag, kedar ga nimaš s čim kupiti...

Dragi mi!

Vi pravite, da niste užaljeni, da je Čuk vaš dopis zagnal v koš. Ob enem se pa na prav užaljen način zamenete v »Pafnučusa«, ki je bil objavljen v Čuku in imenujete črtice »oslarjio«. Vem, da niste užaljeni, ker Čuk vaše stvari sploh ni vrgel v koš, ampak čaka, da pride na vrsto. Vendar pa vas moramo opozoriti, da če stvar pripraviti za tisk, je nekoliko skrbneje pregledate. Če pišete ime enkrat z veliko, drugič z malo črko, to ni vaša nevednost, ampak nemarnost. Če pišete »da« mesto »dan«, tudi ni vseeno. Vi boste dejali, da ste naglo napisali in da niste prebrali. To se seveda ne spodobi velikim pisateljem, le Tolstoj in drugi so prepisovali svoje dolge romane po trikrat in še večkrat. V ostalem je spisal črtico »Pafnučus« najboljši jugoslovanski humorist Branišlav Nušič in je na duhovit način zafkrnil ministre, na tako duhovit način, da ga vi še razumeli niste in ministri tudi ne, sicer bi bila črtica še konfiscirana, ker žal. Če boste vi pisali take »oslarjio« kot Nušič, lahko postanete še slaven pisatelj, kar vam iz srca želimo.

Čuk.

Črni vrh. Pišite! Če bo dobro, bomo natisnili.

PODOBNOST.

A: »Portret je drugače sicer čeden, toda ženska, ki ste jo slikali, je pa grda«.

B: »To je moja mati!«

A: »Prosim tisočkrat za oprosteno, imate prav; le čudno, da nisem takoj zapazil, da ste ji na las podobni«.

PRI NAS.

Amerikanec: »Pri nas imamo tako široko reko, da ladija vozi od enega brega do drugega osem dni«.

Domačini: »Pri nas imamo pa tako majhno reko, da ima samo en breg«.

NASPROTNO DEJANJE.

Mali Bojtek pride jokajoč iz šole domov in vpraša očeta: »Oče, ali je res, da imajo mlinarjevi večje svinje, kakor mi?«

Oče: »Da, malo so večje, pa kaj se tako emeriš?«

Bojtek: »Ja, mlinarjev Ti ne prinese zopet večjo, gnjat učitelju in sme zopet na prvem mestu sedeti, med tem ko sedim jaz zmeraj na drugem mestu«.

V BRZOVLAKU.

Neki popotnik stopi v Lisonu v brzovlak, ki vozi ponoči do Pariza. Ker je bil sam v svojem oddelku prvega razreda, hoče leči in zaspati. Prej pa naroči sprevozniku: »Bodite tako prijazni in zbudite me v Dižonu (približno na pol poti do Pariza), kjer imam jutri nujnih opravkov. Brez strahu, me smete potresti in ako bi bilo potrebno, me morete postaviti kar na tlak pred kolodvorom, ker imam silno trden spanec«. — Naš popotnik zaspi in se prebudi šele ob zori, ko je brzovlak ropotal že po tračnicah v bližini Pariza...

za... Ves razkačen nahruli sprevoznika in ga ozmerja, ker ga ni prebudil v Dižonu. Sprevoznik pa mu mirno odgovori: »Le kričite, gospod, kolikor hočete, vendar se ne boste jezili tako hudo kot se jezi oni gospod, ki sem ga vrzel iz voza v Dižonu, ker sem mislil, da ste — Vil«

Motocikel

lahak, prvovrsten je na prodaj.

Več se izve v „Narodni knjigarni“ v Gorici.

POPOLNOMA VARNO NALOŽEN
DENAR V JUGOSLAVIJI

Ljubljanska posojilnica
r. z. z. o. z.

v novopreurejenih prostorih
v Ljubljani
Mestni trg, številka 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 8%

ter jih izplačuje takoj brez odpovedi in brez odbitka. Večje hranilne vloge z odpovednim rokom. Obrestuje tudi višje po dogovoru!

Kdor želi pristnega
tropinovca

naj se obrne na tvrdko

VODOPIVEC & KRALJ

v Potoku - Dornberg

Cena zmerna Postrežba točna - Blago prvovrstno — kupuje dobre in zdrave tropine po največji ceni.

Domače žganje	Lir 10.50—11.50 litr.
Rum Jamaica 50%	12.50 literna steklenica.
Jajčna Krema maršala	12.50
Cognac	10.50 7/10
Jajčni cognac	15.50
Malaga vino	10.—
Cipro	8.—
Pissilo	6.50
Chianti	4.—, 4.25, 5.50 steklenica nevracunjena

Maršala, vermout, asli spumante, spumante moškotni.
Najfinjši likerji, Fernet, Bitter, Sirupi.

Žganjarna Trg Sv. Antona št. 7 — Gorica.

Manufakuro, perilo, izdelane obieke
po cenah brez konkurence
kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

Trgovina z manufakuro

ŠKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminarlo 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, ne vsta, to resnico,
in preden sežeš ženinu v desnico,
previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modi
predaja za deželo, za Gorico
pri semenišču v bīši z desetico
trgovec **Škodnik Anton**, znan povsodi.

A to se tiče tudi tebe, mati,
in tebe, žena, ženin, fant, deklina,
trgovec ki kupuješ mnogo hkrati

cefirja, oksforda in etamina!
„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče
in zadovoljnost ključ je že do sreče.

Pozor! Perilo za neveste

Corso Giuseppe Verdi 1

Skladišče tkanin.

**Volneno blago
Bombadževine**

Tkanine

Odeje

Trlič (dvonitnik)

Volneno blago

**za moške
in ženske**

Perilo za novoporočence! Pozor!

Podružnica: Via Carducci 11

**Izdelano perilo
za moške
in ženske**

**Laneno platno
in bombažasto**

**Popolne bale
Preproge iz
baržuna in
linoleja**

**ARTURO DE ROSSI
GORICA**

Telefon številka 276.